

РЕШЕНИЕ

№ 15018

гр. София, 02.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 30.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **4386** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.15-178 АПК, вр.с чл.44,ал.6 и ал.8 от ЗЧРБ

Образувано е по жалба на Р. М. А. Х., гражданин на И./представил се с имена А. М./ срещу Заповед № 5401/ПАМ-108/29.03.2025 година на Заместник- Началник ГПУ- В.- Главени инспектор ,с която последният принудително настанили в СДВНЧ към Дирекция“ Миграция“ чужденеца А. М.- гражданин на И., [дата на раждане] с иранско гражданство, без документ за самоличност, без адрес в РБ по негови данни.

Развитите в жалбата оплаквания са за нищожност и незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е нищожна поради липса на адресат, тъй като не съществува адресат с имената А. М., като задържаното лице е с други имена и не са посочени трите имена, а задържаното лице е гражданин на И., а не на И. и адресатът на заповедта не съвпада със задържаното лице и именно поради това заповедта е нищожна. Твърди се още, че заповедта е нищожна като издадена от некомпетентен орган, който не притежава правомощия по закон да издава Заповед за принудително настаняване в СДВНЧ. Твърди се още ,че заповедта е незаконосъобразна,тъй като не е посочено фактическо и правно основание, като оспорващият е упражнил правото си да подаде молба за закрила и с подаването на тази молба за закрила той представя да бъде чужденец, а придобива качеството на бежанец и спрямо него са приложими правните разпоредби на ЗУБ, а не тези на ЗЧРБ, и след подаване на молба за закрила, чужденецът се освобождава от СДВНЧ, и се предава на органите на ДАБ, като настаняването е изгубило своето правно значение, като предвид подадената молба за закрила оспорващият има право да остане на територията на РБ. Посочва се още, че липсва основание за задържане на

оспорващи в СДВНЧ и следва същият да бъде освободен, а при издаване на заповедта не е дадена възможност на оспорващия да ангажира доказателства и да даде своите обяснения и възражения, а заповедта е издадена при липса на мотиви, което прави издадената заповед незаконосъобразна и поради несъответствие с целта на закона. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание, оспорващият- Р. М. А. Х.,редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Д. редовно упълномощена, която иска отмяна на заповедта като нищожна и незаконосъобразна, и моли да бъде отменена.

Ответникът по оспорването- Заместник– началник ГПУ-В.- Главен инспектор редовно и своевременно призован, не изпраща представител. Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 40663-651/22.03.2024 година Директор РДГП- Р. на основание чл.44,ал.1 от ЗЧРБ и на основание чл.53 от ЗМВР, във връзка с чл.17,ал.1,1 и ал.3 от Правилника за устройството и дейността на МВР оправомощил служители от РДГП- Р. да налагат принудителни административни мерки по ЗЧРБ, като за ГПУ-В. и Главен инспектор Б. С. С. – Заместник-началник на ГПУ- В..

На 29.03.2025 година до Заместник- началник ГПУ- В. е депозирано Предложение от Инспектор при ГПУ- В. относно налагане на ПАМ по ЗЧРБ, в която е посочено, че на 29.03.2025 година за времето от 12,30 часа до 13,15 часа на ГКПП – Д. Мост след проведена среща с РГВ на основание чл.4 от Спогодбата между Правителството на РБ и Правителството на Република Румъния за обратно приемане на собствени граждани и на чужденци, подписана на 23.06.2000 година са били предадени подробно посочени 11 граждани на И. и И. по техни данни, измежду които и А. М., [дата на раждане] от И., като лицата са открити на паркинг на територията на Румъния, находящи се на около 3 км. от ГКПП- Д. мост, като същите са преминали през ГКПП- В.-Д. мост в 05,45 часа, укрити в 2 товарни автомобили, управлявани от турски гражданин, като са установени като съпричастни два товарни автомобила, управлявани от двама турски граждани, а лицата и автомобилите са приведени в ГПУ- В. и след проведени беседи и ОИМ е установена самоличността на укритите чужди граждани, в това число и А. М.,- мъж, [дата на раждане] в И. с иранско гражданство , без адрес в РБ по негови данни и е предложено на чужденците в това число на А. М. да бъде наложена ПАМ по чл.41, т.1 от ЗЧРБ и с цел организиране извеждането на чужденеца от РБ същият да бъде настанен в СДВНЧ на основание чл.44,ал.6, ал.8, ал.9 и ал.10 от ЗЧРБ..

На 29.03.2025 година Заместник-началник ГПУ В.- Главен инспектор издал Заповед, рег. № 5401 ПАМ-107/29.03.2025 година, с която наложил ПАМ-“Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна на чужденеца А. М., мъж, [дата на раждане] в И., иранско гражданство, без документи за самоличност и без адрес в РБ по негови данни.

Заповедта е връчена на оспорващия на 29.03.2025 година в 19 часа,а текстът на заповедта е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач А. Д. от кюрдски език.

На 29.03.2025 година Заместник- Началник ГПУ-В. издал оспорената Заповед рег. № 5401/ПАМ-108, с която във връзка със съществуващи пречки за изпълнение на Заповед рег. №

5401 ПАМ-107/29.03.2025 година за наложена ПАМ“ Връщане“ по чл.41,т.1 от ЗЧРБ и мотивите, изложени в Предложение, рег. № 5401/р-4748/29.03.2025 година на Началник МГПГ на основание чл.44,ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ и Заповед № 40663-651/22.03.2024 година на Директор РДГП Р. принудително настанил в СДВНЧ към Дирекция“ Миграция“ – С. чужденеца А. М., мъж, [дата на раждане] в И., иранско гражданство, без документи за самоличност , без адрес в РБ по негови данни .

Заповедта е връчена на оспорващия на 29.03.2025 година в 19,00 часа и текстът е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от кюрдски език на български език А. Д..

От приложеното Писмо от Дирекция“ Миграция“ на лист 53 от делото е видно ,че чужденецът А. М., [дата на раждане] , гражданин на И., притежаващ паспорт В№64335, бадж 41722 на 08.04.2024 година от СДВНЧ- С. е предаден на РПЦ- Х. – [населено място] към ДАБ към МС на РБ.

От приложеното Писмо от ДАБ от 30.4.2025 година е видно, че Р. М. А. Х., [дата на раждане] в И. е подал Молба за закрила и е регистриран на 08.04.2025 година в ДАБ към МС – ТЦ- Пъстрогор, като с Решение № УПП-196/14.04.2025 година, издадено от Интервюиращ орган в ДАБ към МС, молбата на чужденеца е отхвърлена като явно неоснователна, а лицето самоволно е напуснало Центъра и е в неизвестност от 11.04.2025 година съгласно Докладна записка за напуснал адрес № 693/14.04.2025 година и към дата 30.04.2025 година лицето не пребивава в Териториално поделение на ДАБ и не разполага ДАБ с информация за местонахождението на чуждия гражданин.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Оспорената Заповед, рег. №5401/ПАМ-108/29.03.2025 година на Заместник-началник ГПУ- В.- Главен инспектор представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл.169 АПК поставя допълнителни критерии,с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт,издаден при оперативна самостоятелност-да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В нормата на чл.44,ал.6 от ЗЧРБ, е посочено, че в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по [чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3](#), възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

В разглеждания случай оспорената Заповед е издадена на основание чл.44,ал.8 ЗЧРБ-разпоредба сочеща,че настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не

повече от 6 месеца. В съответствие с разпоредбата на алинея 10 на чл.44 от ЗЧРБ настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законовото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка връщане или експулсиране. По силата на чл.44,ал.6 от ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

За наличието на оперативна самостоятелност, говори и самият текст на чл.44,ал.6 от ЗЧРБ-чрез използване на изрече "може". В този смисъл, по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да издаде заповед за настаняване на чужденец в СДВНЧ, спрямо когото има наложена принудителна административна мярка- Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" в случая наложена със Заповед рег. № 5401-ПАМ-107/29.03.2025 година на Заместник – началник ГПУ- В. и с оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност,даваща му право на свободна преценка при постановяване на оспорената заповед и то по силата на самия закон- ЗЧРБ.

Оспорената Заповед е издадена от компетентен орган- това е Заместник- началник ГПУ- В.– Главен инспектор. В нормата на чл.44,ал.1 от ЗЧРБ е посочено, че принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на [Закона за защита на класифицираната информация](#).

От доказателствата е установено, че със Заповед № 40663-651/22.03.2024 година Директор РДГП- Р. е оправомощил служители от РДГП- Р. да налагат ПАМ по ЗЧРБ, като за ГПУ В. и Заместник- началник ГПУ- В.- Главен инспектор Б. С. С..

В структурата на РДГП- Р. са обособени 8 териториални звена – седем гранични полицейски управления и База "Гранични полицейски кораби"- В., едно измежду които е и ГПУ В., което отговаря за граничния контрол на 132 км от речната държавна граница. В зоната за отговорност на ГПУ са обособени ГКПП"В." с подпунктове ферибот, товарно пристанище и речна гара и ГКПП "Л." товарно пристанище.

Заповедта за принудително настаняване в СДВНЧ на оспорвания е издадена в хипотезата на делегиране на правомощия, които законът е предвидил за възможност за такова делегиране, чрез използване на изрече- или оправомощени от тях длъжностни лица. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и

преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа, на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането, заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

В конкретния случай, Заместник-началник ГПУ-В.-Главен инспектор е притежавал делегирани правомощия да издава заповеди за налагане на ПАМ по ЗЧРБ, а от там и Заповеди за принудително настаняване в СДВНЧ, в това число и на оспорващия. В тази насока, неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че заповедта е нищожна като издадена от некомпетентен орган, непритежаващ правомощия да издава заповеди за принудително настаняване в СДВНЧ. Компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК. Наред с това, заповедта не е нищожна като издадена поради липса на адресат и издадена по отношение на лице, което е с две имена, а не с три имена и се отнася до друго лице, което не е адресат на заповедта. На първо място, ако чужденецът не е бил адресат на заповедта, тогава възниква въпросът защо е подписал заповедта при връчването му с помощта на преводач от кюрдски език, а е не е отказал ад подпише същата и да посочи, че той не е това лице. На второ място, името А. М. е посочено от самия оспорващ, който към момента на задържането е бил без документи за самоличност, без адрес в РБ и след проведена беседа не само с него, и с останалите намерени 10 чужденци. На следващо място, по отношение на чужденците няма изискване за посочване на три имена при положение, че те се

представят с две имена. В чл. 59,ал.1 АПК е посочено, че административният орган издава или отказва издаване на акта с мотивирано решение, а по силата на чл.59,ал.2 от АПК,като административният акт се издава в писмена форма, той съдържа-наименование на органа, който го издава, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаване на акта, разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението, разпореждане относно разносните, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. От анализа на тази правна разпоредба е видно, че няма изискване за посочване на три имена на лицето, до което се отнася, а адресат на акта.

Не е налице липса на адресат на заповедта,различен от подателя на жалбата, защото тогава възниква въпросът, ако лицето, което се представило с едни имена при настаняването в СДВНЧ и след това е подало молба за закрила с други имена, как е разбрало ,че заповедта го засяга и е настанено именно това представило се с тези имена лице и е подало жалба, но вече с други имена- очевидно тава посочване на две имена е само и единствено с цел осуетяване изпълнението на ПАМ- „Връщане“.

Заповедта съдържа фактическо и правно основание и е мотивирана. В тази насока неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия,че заповедта не е мотивирана и от нея не може да стане ясно защо и въз основа на какво административният орган е издал заповедта, защото в Заповедта изрично е посочено, че съществуват пречки за изпълнение на Заповед рег.№ ПАМ-107/29.03.2025 година“Връщане“ по чл.41,т.1 от ЗЧРБ и мотивите, изложени в Предложение, рег. №5401 р-4748/29.03.2025 година на Началник МГПГ при ГПУ- В.. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената Заповед не е издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществениите реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на

административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

В конкретния случай, административният орган изрично при мотивирането на акта е препратил към приложеното Предложение от 29.03.2025 година и е посочил, че съществуват пречки за изпълнение на Заповед, рег. № 5401- ПАМ-10/29.03.2025 година, „Връщане“, при което не е налице немотивираност на акта, а въпросът дали тези мотиви съответстват на събраните доказателства и правните норми е друг въпрос, но не може да доведе до извод, че актът е немотивиран. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и на съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. В настоящия случай, по същество има мотиви в издадената заповедта.

При издаване на Заповедта са спазени процесуално-правните и материално-правните разпоредби на ЗЧРБ.

Административното производство е започнало въз основа на Предложение от 29.03.2025 година година до Заместник-началник ГПУ-В., в което е посочено, че на 29.03.2025 година за времето от 12,30 часа до 13,15 часа в ГКПП- В.-- Д. мост при проведена среща с РГВ и на основание чл.4 от Спогодбата между Правителството на РБ и Правителството на Румъния за обратно приемане на собствени граждани на чужденци, подписана на 23.06.2000 година са предадени поименно изброени граждани на И. и И. по техни данни-11 на брой, измежду които и лицето А. М., [дата на раждане], които са открити на паркинг на територията на Румъния на около 3 км. от ГКПП- Д. мост, като са били укрити в два товарни автомобили, управлявани от турски граждани и лицата са приведени в ГПУ- В., а след проведени беседи и ОИМ е установена самоличност на укритите чужди граждани, един измежду които и А. М., мъж, [дата на раждане] в И., иранско гражданство, без адрес в РБ по негови данни.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че при издаване на заповедта административният орган е нарушил разпоредбата на чл.35 от АПК в посока лишаване на оспорващия от правото да участва в производството и да представя доказателства, както и е не го е уведомил за започналото административно производство, защото административният орган в тази хипотеза няма задължение да уведоми чужденеца, че спрямо него ще започне производство за издаване на Заповед за принудително настаняване в СДВНЧ, именно защото производството е специфично и предвид наличието на опасност чужденецът да се укрие и да осуети изпълнението на ПАМ- Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, като чужденецът не може да удостовери влизането си по надлежния ред на територията на РБ.

Наред с това, неоснователно е и твърдението на оспорващия и на неговия процесуален представител, че заповедта е издадена на друго лице, защото ако бе издадена на друго лице, как оспорващият е бил настанен в СДВНЧ, и след това е подал молба за закрила, но вече представяйки се с други имена. Очевидно е, че това е едно и също лице, което използва различни имена само и единствено да осуети изпълнението на ПАМ-

„Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Нещо повече дори- дадените от него имана са такива, посочени от него , а не от друго лице или друг орган.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че административният орган не е преценил дали оспорващият се нуждае от закрила, защото при установяване на чужденци, които не могат да удостоверят влизането си по надлежния ред в РБ, без документи за самоличност, за административния орган, който налага ПАМ по ЗЧРБ не съществува задължение да преценява дали същите се нуждаят от закрила и да му предоставя такава, защото искането за закрила се прави от лицето, което търси такава и то по реда на друг закон- ЗУБ, а не ЗЧРБ и за административният орган не съществува задължение да преценява дали лицето се нуждае от закрила. Неоснователен е доводът на оспорващия, че в хода на административното производство не е осигурен надежден преводач от кюрдски език, защото видно от заповедта същата е преведена на разбираем за оспорващия език-кюрдски, който е подписал заповедта и в нея няма отбелязване, че не разбира превода или пък да е направил възражение, че преводачът не е надежден. Нещо повече дори, според разпоредбата на чл. 14, ал. 2 от АПК преводач се назначава не на всеки чужд гражданин, а само в случаите, когато лицето не владее български език, като при връчване на Заповедта за принудително настаняване, оспорващият е подписал Заповедта с отбелязване, че е запознат с текста на език, който владее- кюрдски и посочен преводачът, който е извършил превода. На следващо място, нито в Заповедта, нито в друг документ чужденецът е посочил на своя или на друг език, че не разбира написаното, че не владее кюрдски език или че желае да му се назначи друг преводач, и че не е разбрал същността на заповедта. В този смисъл е Решение **5885 от 21.05.2020 година** по адм. дело №4993/2018 година по описа на ВАС. Наред с това, оспорващият е упълномощил трима адвокати, които да подадат жалба срещу издадената Заповед, като Пълномощното е написано на български език и не са ползвани услугите на преводач, което недвусмислено сочи, че оспорващият е разбрал съдържанието на Заповедта и е предприел действия по упълномощаване на адвокати, които да подадат жалба срещу Заповедта до съда, при което по никакъв начин на оспорващия не е нарушено правото на защита и правото да разбере съдържанието на Заповедта. Не са допуснати нарушения на административно-производствените правила и най- вече на нормата на чл.14,ал.2 от АПК сочеща, че лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях, език. В тези случаи се назначава преводач. Устният превод може да се извършва чрез видеоконференция, защото от анализа на правната разпоредба е видно, че не винаги и безусловно се назначава преводач, а само в случаите, когато лицето поиска и не владее български език. Наред с това, в нормата на чл.14,ал.2 от АПК няма изискване за назначаване на надежден преводач, а само на преводач, който владее съответния език. В жалбата до съда изрично е посочено, че следва да се назначи преводач от кюрдски език на оспорващия, а не на друг език.

При издаване заповедта, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби.

Оспорващият е чужденец, спрямо когото от 29.03.2025 година има наложена ПАМ – „ Връщане до страна на произход, на порзиходи ,старна на транзитно преминаве или терта стрена.Легално определение на понятието чужденец е дадено в чл.2,ал.1 от ЗЧРБ/ според която „Чужденец“ по смисъла на този закон е всяко лице,което не е български

гражданин. Събраните доказателства сочат още, че чужденецът е гражданин на трета страна-Б.. От своя страна Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава- членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка.Глава IV–Задържане с цел извеждане от Директивата са визирани предпоставките,при наличието на които може да бъде задържано лице с цел извеждането му от страната, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по- леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Всяко едно задържане е за възможно най- кратък срок единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Задържането се постановява от административните или съдебните власти.Задържането се постановява в писмен вид и включва фактическите и правните основания.

В параграф 1,т.3б от ДР на ЗЧРБ е дадено определение на "Незаконно пребиваващ чужденец"- и това е всеки чужденец-гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или пребиваване.Следва да бъде посочено, че в Директива 2008/115/ЕО е предвидена възможност Държавата-членка може да отложи извеждането за подходящ срок,като вземе предвид конкретните обстоятелства във всеки отделен случай. Държавите-членки по-специално вземат предвид,физическото или психическото състояние на гражданина на трета страна.б)технически причини, като липса на възможност за превоз или неуспех на извеждането поради невъзможност за идентифициране. Ако извеждането се отлага съгласно параграфи 1 и 2, предвидените в член 7, параграф 3 задължения могат да бъдат наложени на засегнатия гражданин на трета страна.

От доказателствата по делото е видно, че към датата на издаване на Заповедта чужденецът не е имал роднини в РБ, при които да отседне, няма адрес, на който да пребивава, не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, съществува опасност да се укрие и да възпрепятства изпълнението на наложената ПАМ-“ Връщане“, представил се е с едни имена при задържането му, а след това веднага с цел да осуети изпълнението на ПАМ“ Връщане“ е подал молба за закрила, представяйки се с други имена и с друго гражданство. Наред с това, от фактическото му настаняване и от издаване на Заповедта до 08.04.2025 година оспорващият е бил настанен в СДВНЧ- С. само няколко дни, след което е предаден на ДАБ по повод депозираната от него молба за закрила, но вече с други имена и е преведен в ТЦ –

Пъстрогор, а от дата 11 април 2025 година е в неизвестност, като е напуснал ТЦ-Пъстрогор/ за което свидетелства приложеното Писмо от ДАБ, като настаняването е преустановено към дата 08.04.2025 година / но въпреки това според съдебната практика на ВАС от настаняването до освобождаването заповедта е произвела действие и за оспорващия съществува правен интерес от оспорване.

Наред с това, от фактическото настаняване на чужденеца от 29.03.2025 година до 08.04.2025 година не са изтекли максималните срокове за принудително настаняване-само няколко дни, налице е опасност оспорващият да се укрие и по този начин да осуети изпълнението на наложената ПАМ- „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, към момента на издаване на заповедта не е била налице възможност по отношение на оспорващия да бъдат приложени по-леки мерки за административна принуда, не е установено същият да има средства за издръжка или лица, които да му предоставят адрес за пребиваване. Липсата на адрес, на който чужденецът да е установен (или да би могъл да се установи), води до горния извод. Налице и посоченото в [чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО](#) изискване за законосъобразност на заповедта. Наред с това, в параграф 3 на [чл. 15 от Директива 2008/115/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни е предвидена възможност във всеки един случай задържането да се преразглежда през разумни интервали или по молба на засегнатия гражданин на трета страна, или служебно. Това преразглеждане обаче е в компетентността на административния орган, а не на съда и този извод следва от следващото изречение, в което е предвидено, че в случай на продължителни срокове за задържане, актовете по преразглеждане подлежат на съдебен контрол.

От всичко изложено дотук е видно, че материалноправните предпоставки на чл. 15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО за настаняването в специалния дом са били налице към момента на издаване на заповедта, като същият е преведен на дата 08.04.2025 година в ТЦ- Пъстрогор, подавайки молба за закрила. Легално определение на понятието „опасност от укриване“ е дадено в т.7 от Директива 2008 /115/ ЕО- наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според легалното определение, дадено в [§ 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ](#) „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3“ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявления от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. Следва да бъде отбелязано още, че по правната си природа, принудителното настаняване в СДВНЧ е мярка по обезпечаване на изпълнението на връщане до страна на произход, транзитно преминаване или трета страна. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само

тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ.Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането,което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ.Целта,която преследва настаняването в СДВНЧ е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на ПАМ-„ Връщане до страна на произход“.

От всичко изложено дотук е видно, че са били налице предпоставките за задържането/ настаняването в СДВНЧ на чужденеца за периода от 29.03.2025 година до 08.04.2025 година, което предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба. Заповедта съответства и на целта на закона – да се настаняват в СДВНЧ чужденци, спрямо които е наложена ПАМ и съществува опасност от укриване.

Страните не са заявили претенция за присъждане на разноски.

Съдът намира за уместно да укаже на оспорващия и на неговите процесуални представители,че ПАМ „Принудително отвеждане до границата“ отдавна не съществува в ЗЧРБ и ако един административен акт е нищожен, то нищожността се обявява, на се отменя акта като незаконосъобразен.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Р. М. А. Х., гражданин на И./представил се с имена А. М./ срещу Заповед № 5401/ПАМ-108/29.03.2025 година на Заместник-Началник ГПУ- В.- Главени инспектор ,с която последният принудително настанили в СДВНЧ към Дирекция“ Миграция“ чужденеца А. М.- гражданин на И., [дата на раждане] с иранско гражданство, без документ за самоличност, без адрес в РБ по негови данни.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ. Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: